

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 17

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 04/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người. Hôm nay chúng ta xem câu thứ chín trong Cảm Ứng Thiên:

Toán tận tắc tử.

算盡則死。

Phước thọ hết ắt phải chết.

Bôn chữ này là câu tổng kết. Những gì phía trước nói là “*thiên địa hữu tư quá chi thân*” (bởi vậy trời đất mới có các vị thần giám sát tội lỗi), y theo sự tạo ác nặng nhẹ của người thế gian mà có hình phạt thích hợp. Phía trước đã nói sáu câu, câu này là tổng kết, “toán tận” thì người này sẽ chết. Câu này là Thái Thượng hết lòng răn dạy chúng ta, cũng là cảnh cáo đối với chúng ta. Tập khí ác của chúng sanh quá sâu, tình hình này phải từ bản thân chúng ta mà tự kiểm điểm thì chúng ta sẽ có lý giải rất sâu sắc, biết được lỗi lầm của mình rõ ràng, cũng rất muốn sửa đổi nó nhưng sửa không được. Thế nhưng sửa không được thì đến sau cùng là con đường chết, hơn nữa chết rất bi thảm, sau khi chết rồi thì nhất định đọa tam đồ. Vì sao vậy? Chỉ cần chúng ta lảng lỏng mà kiểm điểm. Trong đời này, thậm chí là trong một ngày, từ sáng đến tối, trong 24 tiếng đồng hồ này, chúng ta khởi tâm động niệm có mấy cái là thiện niệm, có mấy cái là ác niệm? Lời nói việc làm của chúng ta có mấy cái là thiện hạnh, có mấy cái là ác hạnh? Không phản tỉnh thì không biết, bình lặng tư duy, phản tỉnh thì sẽ hiểu rõ ngay.

Phật dạy mọi người làm thời khóa sáng tối, sự việc này tôi đã nói rất nhiều, dụng ý của thời khóa sáng là nhắc nhở chính chúng ta. Chúng ta đọc một đoạn kinh văn rồi tự mình y theo tu hành, nhắc nhở chính mình trong ngày hôm nay khởi tâm động niệm, lời nói việc làm phải lấy kinh giáo làm tiêu chuẩn; thời khóa tối là phản tỉnh, chúng ta hôm nay có làm theo giáo huấn của Phật hay không? Có thì khen ngợi, khích lệ thêm, nếu chưa làm được thì ngày mai nhất định phải làm cho được, đây là ý nghĩa thật sự của việc làm thời khóa sáng tối. Chúng ta tu pháp môn Tịnh tông, khóa sáng thì chọn lấy 48 nguyện trong kinh Vô Lượng Thọ, bốn

mười tám nguyện có lý luận, có sự tương, có phương pháp tu học, có cảnh giới, là đại tâm đại nguyện của A-di-đà Phật. Sáng sớm chúng ta đọc tụng đoạn kinh văn này là phải hướng về A-di-đà Phật học tập, học tập đại tâm đại nguyện của ngài. Khóa sáng chúng ta đã làm, đoạn kinh văn này đã đọc, vậy có phát tâm hay không? Nếu như tâm nguyện của chúng ta hoàn toàn không tương ứng với những gì đã đọc thì kinh này gọi là đọc suông, thời khóa này làm uổng công. Khóa tối thì chúng ta chọn từ phẩm 32 đến phẩm 37, đoạn kinh văn này là nói về điều gì? Nói về ngũ giới thập thiện. Chúng ta bình tâm kiểm điểm ngày hôm nay, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm có tương ứng với giáo huấn của Phật hay không? Nếu không tương ứng thì chúng ta tạo ác, tạo tội, tạo tác tội ác thì niệm Phật làm sao có thể vãng sanh? Thế nên, công phu niệm Phật của chúng ta không đắc lực là do nguyên nhân này. Mỗi ngày dường như là làm thời khóa sáng tối, kỳ thực không làm, cái làm đó là hình thức, là hình dáng, trên thực chất không có. Trên thực chất, nếu bạn thật sự làm thời khóa sáng tối thì công phu của bạn chân thật là tiến bộ vượt bậc, nền tảng đạo nghiệp của bạn sẽ cắm được vững chắc. Bản thân bạn sẽ cảm thấy chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần ủng hộ, không cần đi hỏi người khác, mà chính mình có thể cảm thấy được.

Thời đại này mọi người đều biết sẽ có đại tai nạn giáng xuống. Tai nạn từ đâu mà đến vậy? Từ lòng người trái với thường. Thế nào là thường? Ngũ giới thập thiện là thường, trái nghịch ngũ giới thập thiện gọi là trái với thường. Trái với thường thì có hung tai, thuận theo thì có phước lành, đạo lý này trong kinh Phật nói được rất rõ ràng, Cấm Ứng Thiên cũng nói rất thấu triệt. Kinh Phật là do thánh nhân của Ấn Độ xưa nói, Cấm Ứng Thiên là do thánh hiền của Trung Quốc xưa nói. Chúng ta cũng có thể đem nó xem thành lời tiên tri của người xưa, những lời tiên tri này là có lý luận y cứ, cát hung họa phước đích thực ở trong khoảng một niệm. Xem bạn chuyển biến niệm này như thế nào, nếu như vẫn là tiếp tục tạo nghiệp, vẫn là tiếp tục giữ tâm bất thiện, vậy thì thật như những gì Phật nói “biên nghiệp mệnh mệnh, biên khổ vô biên”; biên nghiệp là bạn tạo tác, biên khổ là bạn thọ báo. Trong đời quá khứ tuy có một chút dư phước, bạn sẽ hưởng hết rất nhanh, hưởng hết ở trong đời sống thường ngày bạn lại không biết tiếc phước. Tuy bạn có phước báo rất lớn nhưng bạn có thể hưởng được mấy ngày?

Đại sư Ấn Quang cả đời dạy người tiếc phước, bất luận gặp người nào ngài cũng thường nhắc nhở. Khi ăn cơm thì phải ăn hết sạch, một hạt cũng không bỏ thừa, không lãng phí, đây là tiếc phước. Lúc mình ăn cơm thì phải nghĩ đến người khác, trong thiên hạ vẫn còn biết bao nhiêu người hoạn nạn không có cơm ăn.

Mặc quần áo thì mặc cho sạch sẽ, gọn gàng chỉnh tề, đây là tiết phước. Quần áo rách cũng không sao, có thể vá lại, chỉ cần giặt được sạch sẽ, chỉ cần có thể che thân, có thể giữ ấm là tốt rồi; chúng sanh khổ nạn trong thế gian, người không có quần áo mặc vẫn rất nhiều. Niệm niệm nghĩ đến hết thấy chúng sanh, hơn nữa còn tận tâm tận lực giúp đỡ hết thấy chúng sanh, thường giữ tâm như vậy là tâm thiện. Trong đời sống hằng ngày không thể không lưu ý, người chân thật tu hành thì một tờ giấy cũng không lãng phí, vật dụng không để gì có được, tuy rằng ngày nay khoa học kỹ thuật phát triển nhưng vẫn phải kiêng dè, không thể lãng phí. Có thể tiết kiệm được thì tận khả năng mà tiết kiệm, bạn sẽ có dư phước hưởng không hết. Nếu mặc tình lãng phí thì phước báo của bạn chẳng bao lâu sẽ hưởng hết. Sau khi hưởng hết, dù vẫn còn tuổi thọ nhưng bạn cũng phải chết. Vì sao vậy? Vì phước đã không còn, lộc tận nhân vong. Giả sử bạn có tuổi thọ 100 năm, thế nhưng 60 tuổi bạn đã hưởng sạch phước báo của bạn, vậy thì 60 tuổi bạn phải chết. Nếu như nói bạn có tuổi thọ 60 tuổi, bạn cả đời tiết phước, khi 60 tuổi mà phước báo của bạn vẫn chưa hưởng hết thì tuổi thọ của bạn sẽ kéo dài cho đến khi hưởng hết phước báo trong đời này.

Người hiện nay, thật ra mà nói những thứ mà họ hưởng thụ đều là dư phước của đời trước, trong đời này họ chỉ hưởng phước, họ không tu phước. Người thế gian hiện nay không có ai xem trọng đạo lý này, nói với họ, họ cũng chưa chắc tin tưởng. Người học Phật thường hay tiếp xúc với kinh giáo của thánh nhân, cơ hội được nghe những lý luận, chân tướng sự thật này tương đối nhiều, vì sao không chuyển trở lại được? Vì bị ảnh hưởng của hoàn cảnh xã hội, đại đa số mọi người không tin, cho rằng những gì Phật Bồ-tát nói chưa chắc là thật. Cho nên, chúng ta xem thấy có rất nhiều người học Phật mang theo thái độ hoài nghi mà học Phật. Do vậy, tuy nghe rõ ràng, nghe tường tận rồi nhưng khi cảnh giới hiện tiền thì vẫn là lưu chuyển theo cảnh giới, không quay đầu lại được. Phật thường nói “quay đầu là bờ”, họ không quay đầu lại được, cho nên “*toán tận tắc tử*” (phước thọ hết ắt phải chết). Sau khi họ chết vẫn còn dư ương, cái dư ương này là trầm luân trong tam đồ, trong ba đường ác: địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh. Ác đạo dễ vào mà khó ra. Tuyệt đối không phải nói một khi chết thì liền hết, chết rồi thì cái gì cũng không còn nữa, nếu như thật sự nói chết là hết thì chúng ta không cần phải học Phật.

Nhưng chân tướng sự thật là chết rồi sẽ rất khủng khiếp, đây là lời thật. Tôi đã nói những lời này ở trên giảng đài mấy mươi năm rồi, chết rồi thì không cứu nổi, nhất định phải nhân lúc hơi thở còn chưa dứt mà quay đầu thì vẫn còn kịp.

Trong kinh luận nói việc Phật độ chúng sanh rất hay, trong sáu cõi, vì sao Phật thị hiện thành Phật ở nhân gian? Vì sao trong năm cõi còn lại đều không thể thị hiện thành Phật? Đây là nói rõ cõi người tuy khổ nhưng dễ quay đầu. Cõi trời vui nhiều khổ ít nên rất khó giác ngộ, đây cũng chính là nói “giàu sang học đạo khó”; tam đồ thì quá khổ, không có tâm trí đâu mà học Phật, cho nên Phật độ họ cũng khó khăn. Chỉ có cõi người là khổ nhiều vui ít, tương đối dễ giác ngộ, dễ tiếp nhận giáo huấn của Phật. Chúng ta nhất định phải hiểu được chân tướng sự thật của nhân gian, thân người khó được mà dễ mất, trong lục đạo có được thân người là vô cùng khó, trong kinh luận có rất nhiều thí dụ. Phật pháp khó nghe, điều quan trọng nhất của nghe Phật pháp là chính mình phải có tâm thật sự hiếu học. Vì sao vậy? Tâm thật sự hiếu học là chính mình có cảm, Phật Bồ-tát liền có ứng. Phật ở trong kinh nói: “Trong cửa nhà Phật, không bỏ một ai”, những lời này là thật.

Chúng ta không thật tâm học thì Phật Bồ-tát không đến, bạn dùng vọng tâm học Phật, hư tình giả ý học Phật thì không thể nào cảm ứng với Phật Bồ-tát. Cảm ứng với ai vậy? Cảm ứng với yêu ma quỷ quái, yêu ma quỷ quái biến thành hình tượng của Phật Bồ-tát để dụ hoặc bạn, là Phật giả, không phải Phật thật. Thật tâm thì cảm ứng Phật thật, vọng tâm thì cảm ứng Phật giả. Trong thời đại này con người đều là hư tình giả ý, cho nên cảm ứng được Phật Bồ-tát thị hiện đều là ma vương Ba-tuần biến hiện ra. Trong kinh Lăng-nghiêm nói: “Tà sư thuyết pháp như cát sông Hằng”, những tà sư này cũng khoác áo cà-sa, cũng hiện tướng tỷ-kheo xuất gia, họ là ai vậy? Yêu ma quỷ quái. Họ dạy bạn tạo nghiệp, dẫn bạn vào tam đồ, việc họ làm là những việc này. Chúng ta là phàm phu mắt thịt nên không thể nhận biết. Trong kinh Lăng-nghiêm nói về năm mươi loại âm ma, quý vị đọc qua thì sẽ biết, cảnh giới của ma thì phàm phu chúng ta nhất định không thể nào nhận biết được đó là cảnh ma. Tuyệt đại đa số mọi người đều xem cảnh giới đó thành cảnh giới Phật, cho rằng đó là Phật thật, bạn không đọc Lăng-nghiêm thì bạn sẽ không biết được những sự tình này. Cho nên hết thấy pháp mà Thích-ca Mâu-ni Phật nói, tương lai bộ kinh đầu tiên bị tiêu diệt chính là kinh Lăng-nghiêm.

Vì sao mà bộ kinh đầu tiên bị tiêu diệt là kinh Lăng-nghiêm vậy? Trước đây, tôi học giảng kinh với thầy Lý, tu học chủ yếu chính là kinh Lăng-nghiêm, trong bộ kinh này tôi có thể hội sâu sắc. Bộ kinh này nếu như lưu lại ở thế gian thì ma sẽ không được thuận lợi, đối với ma mà nói, đây là chướng ngại lớn nhất. Chúng ta có năng lực phân biệt đâu là Phật, đâu là ma? Lăng-nghiêm là tiêu chuẩn. Trước đây tôi giảng kinh Lăng-nghiêm, tôi nói kinh Lăng-nghiêm là kính

chiếu yêu, khi kinh Lăng-nghiêm không còn nữa, kinh Lăng-nghiêm bị diệt mất thì ma sẽ thuận tiện. Vì bạn không nhận ra họ, bạn nhất định xem họ thành Phật Bồ-tát, bạn tu học với họ, tương lai đều vào ba đường ác, đều biến thành ma con, ma cháu. Vì vậy kinh Lăng-nghiêm bị diệt trước tiên, trong kinh Pháp Diệt Tận, Phật nói kinh Vô Lượng Thọ bị diệt sau cùng. Hết thầy Phật pháp bị diệt tận thì câu danh hiệu A-di-đà Phật này vẫn có thể cứu độ vô lượng chúng sanh vãng sanh Tịnh độ.

Chúng ta phải rõ ràng đạo lý này, hiểu rõ đạo lý này, một khi hơi thở còn thì quay đầu vẫn kịp. Đợi đến khi chết thì không còn kịp nữa, vì khi chết thì bạn không quay đầu được. Huống hồ người trong lúc lâm chung có mấy người đầu óc tỉnh táo, bạn có thể bảo đảm chắc chắn khi bạn ra đi đầu óc bạn vẫn tỉnh táo hay không? Đầu óc không tỉnh táo thì không thể vãng sanh, đầu óc mà tỉnh táo, khi lâm chung một niệm sau cùng là “A-di-đà Phật” thì vẫn có thể vãng sanh. Bạn có nắm chắc, bảo đảm khi bạn ra đi mà đầu óc vẫn tỉnh táo hay không? Nếu như bạn không có lòng tin này, vậy thì ngay lúc này phải nỗ lực đoạn hết thầy ác, tu hết thầy thiện, lo nghĩ cho đời sau của mình. Đây là người thông minh, đây là người thật sự có trí tuệ. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.